

بِقَلْمِ ژان دُو بارون سُلی Jean de Baroncelli

در باره فیلم « دلکها »
Fderico Fellini

ترجمه از ژوموند

« من کار سینمایی خود را اساساً مدیون سیرک هستم دلکهای سیرک اولین کسانی بودند که استعداد نمایشی را در من بیدار کردند ... »

این جملات کلیدی است برای درک فیلم جدید فلینی ، که برای تلویزیون ایتالیا تهیه شده و بهمچوجه جنبه تخیلی ندارد . این فیلم آمیخته‌ای است از خاطرات شخصی و رپرتاژها و قهرمانیهایی که همگی مربوط است به از بین رفتن دلکهای بنرگ و نایبودی سیرکها .

پس از شروع فیلم تحسین آمیز است . از همان اولین تصویر قدرت جادوئی فلینی آشکار میشود : چادر یک خیمه باد میکند و سپس در شب بسوی آسمان بلند میشود ، درست مثل یک بالن رویائی که مقابل چشمان بہت زده یک پسر بچه صعود میکند . فلینی در این فیلم مارا دعوت میکند که از دریچه چشم یک بچه این دنیای اعجاب‌انگیز و ترسناک سیرک بازها را کشف کنیم و بدنیای ذهنی کودکی او هنگامیکه هنوزشش ساله بوده و دلکها او را میترسانده‌اند راه یابیم .

این آدمکهایی که صورتهای رنگوا رنگ و صدائی جیغی جیغی داشته‌اند در نظر او غولهای افسانه‌ای می‌آمدند و آنها

رادر کوچه‌های شهر مولدش می‌دیده است.

چهره‌هایی از این خاطرات را در فیلم مجسم کرده است راهبه‌ای کوتوله، یک خادم کلیسا با چهره‌ای پر از جوش و ذگیل، جنگجوی باز نشسته بد اخلاق، سودچی‌های مست رئیس فاشیست یک ایستگاه راه آهن که همیشه با دانش‌آموزان ستیزه و بدرفتاری می‌کند.

در قسمت دوم فیلم، فلینی خودش ظاهر می‌شود و به جستجو می‌پردازد.

چه شده‌اند این مردان بزرگی که سابقاً وجود داشتند و بعده این سیر کهای پر عظمت چه آمده است؟ بهر کس میرسد این سؤال را می‌کند و آنچه پاسخ می‌شود به تصویر درمی‌آورد مثلاً سر گذشت جمس گیون Jems Gyon دلפק بزرگ را که ابتدا الکلی و بیمار شد و سپس از بیمارستانی که برای معالجه در آن بستری شده بود برای دیدن «فوتوی» و «شوکولات» فرار کرد و در روی نیمکتهای سالن درحالیکه بین دخترها مخفی شده بود از خنده مرد.

جستجو در پاریس ادامه می‌یابد و بر اهنگی یک تاریخ نویس، فلینی آخرین بازماغندگان یا جانشینان نسل دلکه‌های چون «روم» و «فراتلینی» و «بلی» و «آنتونه» و «داریو-باریو» و «امثال اینها را ملاقات می‌کند.

این جستجو، با وجود اینکه فلینی در طی آن صحنه‌های فوق العاده و حکایتهای خنده داری را عرضه می‌کند، بسیار غم‌انگیز و خسته‌کننده است. این قسمت فیلم بخوبی قسمتهای دیگر نیست، یا لاقل بخاطر قساوتش، درد ناکتر است.

ولی فلینی عمده‌این قسمت را باین کیفیت تهیه کرده است با تهیه صحنه‌هایی از کسانی که اکنون مرده‌اند یا در حال مر گند.

فلینی می‌خواهد ثابت کند که بعد از این سیر ک محکوم به فناست، دلکه‌های پیر از بین رفته‌اند و جوانها دیگر نمی‌توانند مردم را بخندانند. سومین قسمت فیلم کیفیتی دیگر دارد. فلینی نمی‌خواهد به بدینی و یاس تسلیم شود. ندبه و مصاحبه‌های دردناک کافی است!

وی می‌خواهد ثابت کند که هر چیزی ممکنست

و میتواند دو باره تولد یابد .

از این رو فلینی نمایشی بسبک خودش ترتیب می‌دهد که فوق العاده جالب توجه است و در عین حال بزرگترین احترام و توقیر به هنر دلکشی و دلکهای جهان است و ثابت می‌کند که این هنر نمرده است . تمی که وی انتخاب کرده عبارتست از یک نوع تشییع جنازه بسبک و سترن بسیار مضحک از دلک عروضی که ادعای کردۀ آن مرده است .

فلینی با تمام قدرت آنچه از تخیل و فانتزی در چنین دارد وارد این میدان نبرد می‌کند . و نتیجه آن اعجاز آمیز است . تحت تاثیر نوع فلینی ، دنیای غم‌آسود و وحشی سیر کها تبدیل به محیطی مرموز می‌شود .

همان حالتی که وی در کودکی در شهر مولده ، نسبت به دلکها داشته یعنی حالتی آمیخته از بہت و ترس و خوشحالی به تماشاجی نیز دست میدهد .

و هنگامیکه سیر کناگهان خلوت می‌شود و صدای غم‌فرای دو شیپور طنین می‌اندازد هیجانی عظیم قلب تماشاجی را تحت فشار قرار میدهد . گوئی این جشنی که تنها مربوط به دلکها نبوده است این بار دیگر واقعاً به پایان خود نزدیک شده است .

از این فیلم نباید چیزی جز آنچه فلینی بما عرضه کرده است توقع و انتظار داشت . آری فلینی آنجا است در حالیکه از محدودیتها و تخلبات رهائی یافته ، و در کمال راحتی و بیمه خود هر کجا بخواهد می‌رود و مارانیز در این مسافت احساساتی و پر ماجرا به مراء دلکها می‌کشاند .

دلکی در میان دلکها ، بقول اهل نظر . رهنمونی است که استادانه کار خود را دوست دارد و می‌شناشد و هدف خود را در قالبی زیبا و شاعرانه بیان می‌کند . از اینکه شخصیت بی‌نظیر وی در این ماجرا بار دیگر خود را نشان میدهد هیچ تعجبی نباید کرد .

فلینی همیشه رؤیاه‌ها و افکار خود را با واقعیت مخلوط کرده است .

بنظر من ، فیلم دلکها ، علیرغم نقائصی که قسمت دوم آن دارد ، یکی از صدمیمی‌ترین و برادرانه‌ترین نمونه‌های کار فلینی است .